

T(R)ÒPICS

Legítims i bastards

MARCEL·LÍ BORRELL
COL-LABORADOR PERIODÍSTIC

El Parnàs de la Literatura Catalana està que treu llamps pels queixals. Fidels a la cita de cada Sant Jordi, dracs exquisits ensenyen ullals de paper mullat. El sector lletraferits purs munten *performances* tibades queixant-se de l'intrusisme dels bastards escriptors mediàtics. Unes senyores i uns senyors que es beneficien de la popularitat que insufla sortir als mitjans i que cauen rendits als peus –literalment i literària- d'editors fenicis que es volen fer l'arròs a les

seves costelles, pobres. I què és literatura, preguntes?, literatura ets tu: qualsevol cosa que hom llegeixi –i es cregui- com a tal. I què és mediàtic, preguntes?, premsa, ràdio, televisió. Sobretot, televisió, tu.

Xavier Bru de Sala, que té pebrots per despullar-se en portada per tal de vendre uns quants llibres –per això plora la criatura?-, afirma que assistim al genocidi de la cultura catalana. Apocalíptic.

El Bru escombra cap a casa identificant cultura amb literatura. Carrega contra TV3 –la teva, la ceba- perquè el telenotícies, circ màxim, treu en pantalla els escriptors més venuts. Dictamina, en diagnòstic interessat,

que “escogen el criterio de ventas porque son alérgicos a la cultura”. Ho diu un escriptor que, afaitant el pobre Guimerà de *Mar i cel*, s'ha forrat tant que ara navega per la mar salada a bord d'un iot semblant al vaixell pirata de Dagoll Dagom. Cultura marítima la del Bru, bru al compàs de la brisa del Mediterrani. Tornem, però, al circ mediàtic. Gràcies a la premsa, autors com Alexandre Dumas, Conan Doyle, Jules Verne, Dashiell Hammet, són vius avui.

El mateix Eduardo Mendoza no va tenir pels a la ploma publicant, a capítols, *Sin noticias de Gurb* en un diari. I la Dolors Sistac i el Pere Rovira han tret aquest Sant Jordi sen-

gles volums que recopilen els seus articles a la premsa. Són també mediàtics?

Que Miquel Alzueta aixequés la llebre comercial en els 90 editant autors populars, tampoc no té res d'estrany si no perdem de vista que Alzueta va mamar les seves primeres llets a la tele fent programes de divulgació.

Que de viure avui, el William Shakespeare que va morir-se la diada de Sant Jordi de l'any 1616, seria un dels anatemitzats autors mediàtics. Curiosa cosa la televisió. Tothom que venta fums d'intel·lectualitat pura en diu pestes, però tothom perd l'oremus per sortir-hi. Fins els connoiseurs Joan Barril i Joan Ollé juguen cada setmana a Jim Hawkins en l'illa del tresor televisiva i procuren vendre molts llibres. Literapura o literadura. Tempestes en un tinter. A l'abordatge!